

Ние, четиримата

С Петя се запознахме преди 4 години. Оттогава не се разделяме. Седим на един чин, смеем се, споделяме всичко. Само през ваканциите не сме заедно и тогава ми е много мъчно за нея....

Аз оставам в село Брусен, където живеем и учим, а тя се връща в родния Тетевен. Когато дойде 15 септември, първият ни учебен ден тази година, чаках да видя Петя с нетърпение. Тя не дойде. Учителите се чудеха защо все гледам към вратата и не внимавам в час, но без приятелката ми до мен ми беше трудно да мисля за училище.

Петя не дойде и на другия ден, и на следващия Минаха две седмици.

Рождения ми ден настъпи, но нея все още я нямаше Тревожих се за нея. Не е весело да празнуваш без най-добрата си приятелка.

Три дни по-късно тя се върна в училище. Оказа се, че родителите ѝ са били на гурбет в Гърция през лятото, за да изкарат пари за 9 членното им семейство, и Петя ги е чакала да се върнат, за да я закарат на училище цели 40 км от родния град. След като Петя си дойде най-после ми олекна.

Да, имам и други приятели. Като с Данчо, с който се запознахме още преди Петя, защото и той учеше в Брусен. Той е в 5-ти клас, 2 години по-малък от мен...

Той учи много и после помагаме на съучениците си да се справят със задачите. Това ни събра

Ляско, третия ни приятел, също е в пети клас. И той като мен е тих и се държи добре със всички. С Ляско се запознах последна, така станахме четирима най-добри приятели.

Когато учителката ми ме помоли да пиша за този конкурс, тя каза че аз съм добър пример и затова трябва да напиша нещо. Защо ли? Защото косите ми са руси и прави, а лицето ми е бяло, докато най-добрата ми приятелка е с красива черна къдрава коса и смугли очи, защото съм българка, тя е ромка, защото и Данчо и Ляско са роми. Защото сме най-добри приятели...

Последните седем години аз уча в специализирано ромско училище в родното ми село. Родителите ме преместиха в 5-ти клас в уж по-добро училище, но не можях да свикна и се върнах при приятелите си само след седмица. Върнах се, защото обичам Петя, Данчо и Ляско, защото е весело да играя със всички останали.

Защото учителите се стараят да ни учат всеки ден и не се държат с нас всякаш научаваме нещо или не, сякаш не е важно дали сме там или не. Върнах се защото за мен няма значение дали приятелите ми са роми. От значение е дали са добри с мен и дали са истински приятели. И те са, когато ме държат за ръка.

Да пишем за справяне с насилието, по-добре да пишем за изграждане на приятелството и виждане на доброто в очите на тези до нас. Не бих заменила приятелите си. Та това сме ние - четиримата!

Йоана

Йоана Костадинова Климентова 12 години
ОУ"СВ. Се. Кирил и Методий"- село Брусен VII клас